

ИВАН АРАМИЛЕВ НА ЛОВ ЗА МЕЧКА

Превод от руски: Воля Драгомирецкая, 1979

chitanka.info

В Стръмни дол мечка разкъса нашата крава Хубавелка. Майка плаче. Баба се кани да отива с коня за остатъците: звярът е разкъсал врата на Хубавелка и е изял хълбока, а тялото е почти цяло. Месото може да се даде на кучетата.

— Не отивай! — казва дядо на баба. — Мечката пак ще дойде на онова място и аз ще се разплата с нея. Намислила, нахалницата, на ловците добитъка да разкъсва! Това не бива да ѝ се прости.

Баба млъква, тя знае, че не може да се наддума дядо.

Вечерта дядо зарежда с куршум кремъклияката, взема със себе си дъски и брадва и тръгва. Аз се отправям след него, но той ме отпъжда:

— Махай се, помощниче!

Обиден, аз се връщам вкъщи. Цяла нощ ние не спим. Баба се бои звярът да не потроши кокалите на дядо. Старецът вече е слаб и очите му лошо виждат. Би трябвало да вземе на помощ чичо Нифонт или някого от младите мъже, но старецът е горд, всичко иска сам да направи.

Сутринта дядо се връща с празни ръце. Мечката не дошла да дояжда кравата: или е усетила миризмата на дядо, или е била сита и я е домързяло да върви. Старецът не разговаря с нас.

Баба отново казва, че трябва да се отиде за Хубавелка, защо да пропада месото. Дядо тропва със сопа по пода:

— Както съм казал, така ще бъде! Не сте вие тия, които ще учите стопанина.

Аз зная: вечерта той отново ще устрои засада. Скришом излизам на улицата и през задните дворове тичам в гората. Местата съм ги изучил добре, аз ли няма да намеря Стръмни дол!

Хубавелка лежи на хълбока си. Тревата край нея е смачкана, въргалят се фандаци одрана кожа и вътрешности. Наблизо, на клонеста ела, е скелето, направено от дядо: три дъски лежат на дебели клони.

Аз се покатервам там и се оглеждам — от скелето се вижда надалеч... Отвъд реката се тъмнеят каменисти планини. По-долу, по гърбатите баири, се жълтее храсталакът. В лъчите на вечерното слънце безлистните офики приличат на огнени шатри. Под мен между камъните се мятат и клокочи ручеят. Гората е пропита с тишина, със смолест дъх.

Дървото, на което седя, е много старо. Лекият ветрец го полюшва, то скрипти и елхови иглички се сипят във врата ми.

На десет крачки от мен върху офиката каца семейство червеновежди лещарки. Те бойко кълват и ронят по земята узрелите плодове. Тихо се изкашлям, женската тревожно свирва. Малките ѝ навеждат тъмни качулки и застиват така с плътно притиснати крила — гледат и слушат.

Женската свирва още веднъж и семейството отлита. Лещарките се настаняват по близките дървета, дълго си подсвиркват една на друга. Аз слушам птиците, мисля си за срещата с дядо — нима ще ме изгони?

Дядо дойде по залез. Не съм на себе си, докато се катери на дървото.

— Ти си тук? — шепне той учудено. — И защо си се довялякъл?

Аз се притискам към стъблото, боя се да шавна.

— Хайде, слизай! — командва дядо. — Да те няма!

— Дядо, аз тихо, тихо...

Той ме хваща за яката, но изведнъж нещо изпращява в гората. Старецът трепва. Пръстите му, които държат яката ми, се разтварят. Ръката му се протяга към кремъклийката. Ослушваме се. Наоколо отново е тихо. Изглежда рис е ловял лещарки в шубрака или пък тромав язовец е преминал и настъпил някой сух клон. Дядо повече не се кара и не ме пъди.

Преди да падне нощта, вятърът утихва и гората замлъква. Студът ни кара да се сгушим. Аз мисля за това, че мечката, изглежда, и днес няма да дойде. А утре вече не ще седя на скелето редом с дядо. От тези мисли ми става тъжно-тъжно.

Мечката дойде призори. Аз чувам нейното шумно мляскане, но не мога да я видя, защото на поляната пада сянка от дърветата. Толкова ме е яд!

Дядо подпира кремъклийката на един клон. Замирам: „Ето, сега! Ето сега!“ А изстрел все няма и няма... Явно старецът чака луната да излезе от облаците и да освети поляната, за да стреля без грешка. А мечката мляска в тъмното, къса месо, костите на Хубавелка хрущят в зъбите ѝ.

Подвитите ми крака изтръпват и нещо ме гъделичка в носа. Само да не кихна: мечката ще избяга, а дядо ще ме набие... Пък и как ще се

върнем с празни ръце? Майка и баба ще изтормозят дядо.

За щастие луната най-сетне се показва. В гората става по-светло. Мечката мърда и пръхти.

Изстрелът ме оглушава. Скелето е обвито в дим. Мечката с рев се търкаля по земята. Но ето димът се е разсеял. Аз виждам как звярът се надига и се хвърля към нашето дърво, реве под скелето, драци кората.

— Качвай се, Матюха, на върха. Там няма да те стигне! — крещи дядо и измъква от пояса си брадвата.

От уплаха не мога да мръдна ни ръка, ни крак. Звярът се катери по стъблото. Струва ми се — загубени сме!

През клонките се мярка тежката глава с прилепнали уши. Още миг и ние заедно със скелето ще бъдем съборени на земята.

С първия удар на брадвата дядо отсича лапата на мечката, с втория я улучва по черепа. Ревът, от който се свиваше детското ми сърце, замлъква.

Мечката пада — пращят сухите клончета. Страхувайки се да не би звярът да дойде на себе си и да се отдалечи, дядо зарежда кремъклияката и за сигурност изпраща в тъмното тяло още един куршум. И отново ни обгръща тишина.

Дълго мълчим. Все по-ярко се синее утринното небе, гаснат звездите. Дядо си натъпква лулата. Виждам, че ръцете му треперят и махорката се разсипва.

Светлее. Вече се виждат капките роса по тревата и боровите шишарки, нападали по мъха.

— За втори път през живота ми се случва мечка след изстрела да се втурне срещу засадата! — казва дядо. — Може да не я улучиш или само да я раниш, тя, без да се огледа, тича в гъсталака. А тази е храбра, юнак. Ако не беше брадвата, би ни изкормила, както Хубавелка.

Слизаме от скелето. Аз скачам, за да се раздвижа и да си стопля краката. Мечката лежи до коренището, протегнала муцуната си, сякаш спи. Земята около нея е червена от кръв.

Дядо докосва с крак подутия хълбок на звяра.

— Налапа се, разбойнико! Е, поразходи се, попирува в тайгата, Михайло Иванич, и стига. Да беше ял коренчета и плодове, щеше да си живееш. А започна да безчинстваш — и ето я разплатата. Прощавай, драги!

Той разговаря с мечката, като че ли е жива и разбира думите му — това е смешно и непонятно. Когато на съвместен лов с дядо ни провървя да убием дребен дивеч или птица, аз винаги опипвам с ръце лова. И сега ми се иска да видя какви зъби и нокти има мечката, но не се решавам: дори и мъртва тя е страшна и с нея шега не бива!

— Изплаши се, а? — пита дядо и пуфти в лицето ми дима от махорката. — На лов за мечки повече май с нищо не можем те примамим, а?

— Ами! — казвам. — Съвсем не е страшно и друг път без мен вече не ходи. Когато сме двама, е по-весело!...

Старецът ласкаво ме милва по главата.

— Юнак си, момко! От теб ще стане ловец. Върви за коня, а аз ще остана тук. А то росомахите ще върхлетят. Ще изпокъсат кожата на мечката — бързо ще го сторят!

Припкам по горската пътека и без да усещам земята от радост, препъвам се в камъните, в коренищата: днес за нашия лов ще узнае цялото село. Моите връстници ще ми завиждат. Ще срещна на улицата учителя Всеволод Евгениевич и той също ще попита:

— Какво правиш, ловецо? Разправят, мечка си убил?

Аз нахълтвам вкъщи и от прага викам на баба:

— Впрягай Буланок в каруцата! Убихме мечката!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.